

Θέμις ὑπῆρξε ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Διός, τοῦ πατέρα ὄλων τῶν θνητῶν καὶ ὄλων τῶν ἀθανάτων θεῶν. Καὶ ἡ Δικαιοσύνη κατέχει ξεχωριστὴ θέση καὶ σ' ὅλη τὴν ἄλλη πνευματικὴ δημιουργία ὄλου τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου. Καὶ στὴν Ἑλληνικὴ ποίηση, τὴν ποίηση τοῦ Πιντάρου καὶ τῶν μεγάλων τραγικῶν ποιητῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, καὶ στὴν Ἑλληνικὴ Φιλοσοφία. Οἱ Πυθαγόριοι (Ἀριστ. Ἠθ. Νικομ. V8), ὁ Ἀναξίμαντρος (Diels 12 (2) B.1), ὁ Ἡράκλειτος (Diels 22 (12). B. 28, 94), ὁ Παρμενίδης (Diels 28 (18) B.1, 14), θεωροῦν τὴ Δικαιοσύνη ὡς ὄντολογικὴ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος. Ὁ Πλάτων ὑψώνει τὴ Δικαιοσύνη ὡς βασίλισσα ὄλων τῶν Ἀρετῶν (Πολιτείας Α. 331E, 367A, 427Δ. Πρωταγ. 331B., Γοργ. 508A.). Καὶ ὁ Ἀριστοτέλης τὴν ἀρετὴ τῆς Δικαιοσύνης θεωρεῖ «ὡς τελείαν ἀρετὴν» καὶ ὡς τὸ σύμπαν ὄλων τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν (Ἠθ. Νικομ. 1129 β 26, 1130 α.9, 1130 β.20). Καὶ ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία τῆς Δικαιοσύνης, ὡς πρώτης ὄντολογικῆς ἀρχῆς τοῦ Κόσμου, ἀποκορυφώνεται στὴ συμβολικὴ φιλοσοφία τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θρησκείας, τὴ φιλοσοφία τῶν Ἐρινύων — Εὐμενίδων, ποὺ τὴν κοσμοσυγκλονιστικὴ παρουσία τους μέσα στὸ Σύμπαν ἔδωσε στὴν Αἰωνιότητα μετὰ τὴν Ὀρέστειά της ἢ δραματικὴ μεγαλοφυΐα τοῦ μεγαλύτερου τραγικοῦ ποιητῆ ὄλων τῶν αἰώνων, τοῦ Αἰσχύλου.

6. Η ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗΣ.

Στὸ φῶς τοῦ ὑψηλοῦ μεταφυσικοῦ Πνεύματος ἡ Δικαιοσύνη ἀποκαλύπτεται ὡς ἡ ὑπέριστα ἀρχὴ τῆς Μεταφυσικῆς. Ὡς ἡ δύναμη, ποὺ ἀνεβάζει τὸ Ἀνθρώπινο Πνεῦμα στὸν ὑπερβατικὸ μεταφυσικὸ Κόσμο τῶν καθαρῶν πνευματικῶν οὐσιῶν, τοῦ θεοῦ, τῶν ἀθανάτων ψυχῶν, τῆς Ἐλευθερίας. Ἡ σκάλια τοῦ Πνεύματος, ποὺ ἀνεβάζει στὸν κόσμο τῆς Μεταφυσικῆς, στηρίζεται στὴν ἀμεση πνευματικὴ ἐνόραση τῆς πραγματικῆς ἠθικῆς φύσης καὶ οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὄλου τοῦ Κόσμου.

Ἡ δύναμη ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ἠθικὴ οὐσία τοῦ Κόσμου εἶναι ἡ ἠθικὴ Συνείδηση. Ἡ ἠθικὴ συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ ἀπείρου ὄντος. Καὶ ἡ δύναμη ποὺ ἀποκαλύπτει ὄλοφα καὶ μετὰ τελεία θεωρητικὴ βεβαιότητα τὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα καὶ ἀλήθεια τῆς ἠθικῆς Συνείδησης τοῦ Κόσμου εἶναι τὸ ἠθικὸ αἴσθημα τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς. Ἡ δύναμη, ποὺ ἀστράφτει στὶς πικρὲς στιγμὲς τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο. Στὶς στιγμὲς τοῦ μεγάλου κ' αἰωνίου μυστηρίου τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, τοῦ μυστηρίου τοῦ Σταυρωμένου Ἐρωτος. Ὁ Σταυρωμένος Ἐρως, ἡ Σταυρωμένη Ἀγάπη, ἀποκαλύπτει τὴ Δικαιοσύνη ὡς μητέρα τῆς ζωῆς τοῦ Σύμπαντος, ὡς ψυχὴ τοῦ παγκοσμίου καὶ παναιωνίου ἠθικοῦ νόμου. Καὶ τὸ ὑπερκόσμιο φῶς τῆς Παγκόσμιας Δικαιοσύνης, τῆς θείας Δίκης, ἀνεβάζει τὸ Πνεῦμα στοὺς οὐρανοὺς τῆς Μεταφυσικῆς, στοὺς κόσμους τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἀθανασίας.

Στὸ φῶς τοῦ ὑψηλοῦ δημιουργικοῦ μεταφυσικοῦ Πνεύματος ὁρθώνον-
ται στὸ δρόμο τῆς Δαμασκοῦ τῆς ζωῆς τοῦ πνευματικοῦ Ἀνθρώπου τὰ
πνευματικὰ ἐνοράματα δύο ἀνθρώπων ὄντων. Τὸ ἓνα ὄν σ' ὅλη τὴ ζωὴ
του δὲν εἶδε τίποτα ἄλλο μέσα στὸν Κόσμο παρὰ μόνο τὸν ἑαυτό του καὶ
δὲν ἔζησε παρὰ μόνο γιὰ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Θεός του καὶ ὄλος ὁ κό-
σμος του τὸ ἐγώ του καὶ μόνο τὸ ἐγώ του, τὸ φυσικό, τὸ ὑλικό, τὸ αἰσθη-
σιακό, τὸ ζωώδικο καὶ κτηνώδικο ἐγώ του. Νόμος ὄλων τῶν νόμων του
ὁ ἐγωϊσμός του, ὁ πόθος καὶ ἡ ἱκανοποίηση τῶν φυσικῶν σωματικῶν ἐν-
στίχτων καὶ δομεμφύτων του, ἡ ἀπόλαυση καὶ ὁ χορτασμός τῶν ὑλικῶν
χαρῶν καὶ ἡδονῶν. Κλεισμένο τὸ ὄν αὐτὸ μέσα στὸν ἑαυτό του ἀγνόησε
ὄλωσδιόλου ὄλο τὸν ἄλλο Κόσμο, δὲν ἐπόνεσε καὶ δὲν ἔκλαψε ποτὲ σ' ὅλη
τὴ ζωὴ του στὸν πόνο τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, δὲν ἐβιήθησε ποτὲ κανένα
ἀπολύτως ἄλλο ἄνθρωπο, δὲν αἰστάνθησε ποτὲ στὴν ψυχὴ του κανένα αἰ-
σθημα ἀνθρωπιᾶς, ἀγάπης, συμπόνιας γιὰ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, δὲν εἶ-
χε ποτὲ σ' ὅλη τὴ ζωὴ του καμμιά πράξη ἀνθρώπινης ἀλληλεγγύης, ἔζησε
καὶ πέθανε κι' ἐθάφτηκε κι' ἔγινε χῶμα καὶ σκόνη καὶ λάσπη. Ὑπῆρξε σ'
ὅλη τὴ ζωὴ του τὸ πραγματικὸ ἀνθρώπινο κτήνος καὶ μόνο τὸ ἀνθρώπινο
κτῆνος. Τὸ πραγματικὸ σκουληκι ὄλων τῶν σκουληκιῶν ὄλης τῆς Γ' ἡς.

Τὸ δεύτερο ὄν ὑπῆρξε σ' ὅλη τὴ ζωὴ του ὁ ἀντίππος τοῦ πρώτου ὄν-
τος. Ὁ τύπος καὶ ἡ κοσμικὴ ἐνσάρκωση τῆς μεγαλοψυχιάς καὶ τῆς γενναιο-
φροσύνης πρὸς ὄλους τοὺς ἀνθρώπους, τῆς καλωσύνης, τῆς ἀγάπης, τῆς
ἀρετῆς, τοῦ ἡρωϊσμοῦ, τῆς αὐτοθυσίας. Ἀγάπησε μὲ ὅλη τὴν ψυχὴ του
ὄλο τὸν ἄλλο Κόσμο κι' ἔδωσε ὅλη τὴ ζωὴ του σ' ὄλο τὸν Κόσμο. Σ' ὅλη
τὴ ζωὴ του ἔζησε, ἀγωνίστηκε, ἐπόνεσε, ἔκλαψε, ἔμαρτύρησε, ἐίλυσιιάστηκε,
ἔσταυρώθηκε καὶ τέλος ἐπέθανε γιὰ ὄλο τὸν Κόσμο. Γιὰ τὸ καλό, γιὰ τὴ
ζωή, γιὰ τὴν προκοπὴ, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐδαιμονία τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.
Ὑπῆρξε σ' ὅλη τὴ ζωὴ του ὁ ἄγγελος φύλακας, προστάτης, βοηθός, παρη-
γορητὴς καὶ συμπαρυστάτης ὄλων τῶν ἀπλῶν, φτωχῶν καὶ ταπεινῶν, πο-
νεμένων καὶ δυστυχισμένων ἀνθρώπων, ὄλων τῶν χαροκαμένων χηρῶν καὶ
ὄλων τῶν παντέρημων ὄρφανῶν, ὄλων τῶν κατατρεγμένων, βαρσιόμοιρων
τραγικῶν ἀνθρώπων, ὄλων τῶν ἀπόκληρων τῆς Ζωῆς.

Φυσικὴ μοίρα καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀνθρώπων ὄντων τὸ ἴδιο τέλος,
ὁ φυσικὸς θάνατος. Στὴν πνευματικὴ ὁμως ἐνόραση τῆς ζωῆς καὶ τῆς κο-
σμικῆς μοίρας καὶ τῶν δύο αὐτῶν ὄντων καὶ στὶς ἀστραψιᾶς τοῦ φυσικοῦ
ἔσωτερικοῦ πνευματικοῦ θείου φωτός τοῦ αἰωνίου Ἀνθρώπινου ὄντος ἡ
Ἀνθρώπινη Ψυχὴ, ἡ ἀνθρώπινη ἡθικὴ Συνείδηση, δὲ δέχεται ποτὲ καὶ δὲ
χωράει ποτὲ μέσα στὰ βάρη της, πὼς εἶναι δυνατὸ καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἀνθρώ-
πινα ὄντα νάχουν, ὕστερ' ἀπὸ τὸ φυσικὸ θάνατο, τὴν ἴδια μοίρα, τὴ μοί-
ρα τοῦ Σκουληκιῦ. Στὴ σκέψη, πὼς καὶ τὰ δύο αὐτὰ ὄντα πέρα' ἀπὸ τοῦ-
τον ἔδω τὸν Κόσμο, τὸν κόσμο τῆς κτηνώδικης ζωῆς τοῦ πρώτου ὄντος
καὶ τῆς ἀπέραντης τραγωδίας τοῦ δεύτερου ὄντος, τὸν κόσμο τοῦ Κακοῦ
καὶ τῆς Ἀδικίας, τοῦ Μαρτυρίου καὶ τῆς Θυσίας, τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ
Θανάτου, εἶναι δυνατὸ γὰ ἔχουν τὴν ἴδια μοίρα, τὴ μοίρα τοῦ σκουληκιῦ
καὶ τοῦ ἀνθρώπινου κτήνους, τὴν ψυχὴ, τὴν ἡθικὴ Συνείδηση τοῦ Ἀν-

θρώπου, πλημμυρίζει ἡ ἀγανάκτηση καὶ ἡ ὀργή καὶ ἡ φρίκη. Ποιὰ ἡ διαφορὰ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ ἥρωα ἡρώων καὶ τοῦ σκουληκιοῦ, τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπινου κτήνους; Ὁ Κόσμος χωρὶς τὴ Δικαιοσύνη, ὁ Κόσμος, ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ἴδια μοίρα στὴν Ἀρετὴ καὶ στὴν Κακία, στὴ ζωὴ ὄχι μέσα στὸ Χρόνο, ἀλλὰ μέσα στὴν Αἰωνιότητα, εἶναι ἓνα αἰσχρὸ κατασκευάσμα τῶν δυνάμεων τῆς ἀρνησης καὶ τῆς καταστροφῆς τῆς Ζωῆς, τῶν δυνάμεων τοῦ Ζόφου καὶ τοῦ Μηδενός.

Ἡ πνευματικὴ αὐτὴ ἐνόραση τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο εἶναι ἡ ἐνόραση καὶ ἡ εἰκόνα τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ μεταφυσικοῦ Ὑλισμοῦ, τοῦ Ἀθεϊσμοῦ καὶ τοῦ Μηδενισμοῦ. Ὁ κόσμος ὄχι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ζωῆς, ἀλλ' ὁ κόσμος τοῦ Θανάτου καὶ τοῦ Μηδενός. Ἡ Ζωὴ εἶναι αἰώνιος πόλεμος τῶν δυνάμεων τοῦ Ἀγαθοῦ καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Κακοῦ. Τῶν δυνάμεων τῆς Δημιουργίας καὶ τῶν δυνάμεων τοῦ Ὀλέθρου. Αἰώνιος πόλεμος, ἀλλὰ καὶ νίκη καὶ ἀπόλυτος θρίαμβος τῶν δυνάμεων τοῦ Φωτός, τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Δημιουργίας. Ζωὴ θὰ εἴπῃ δημιουργία καὶ μόνο δημιουργία. Ἡ αἰωνία οὐσία τῆς Ζωῆς εἶναι ἡ Δημιουργία. Ζωὴ ὁμοῦ καὶ δημιουργία εἶναι ἡ Δικαιοσύνη καὶ μόνο ἡ Δικαιοσύνη. Καὶ ὁ παγκόσμιος καὶ παναιώνιος νόμος τῆς κοσμικῆς Δικαιοσύνης, τῆς θείας Δίκης, ὁ νόμος τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Δημιουργίας, ἐπιβάλλει τὴ νίκη στὸ τέλος καὶ τὸν ἀπόλυτο θρίαμβο τοῦ Ἀγαθοῦ, τῆς Ἀρετῆς.

Στὴ σκέψη τῆς κοσμικῆς μοίρας τῶν δύο πρὸ πάντων ἀνθρώπινων ὄντων ξεσπάει σ' ὅλη τὴν ὑπερκόσμια μεγαλοπρέπειά της καὶ σ' ὅλη τὴν ἀπειρὴ ἡλιοφεγγοβολιὰ της ἡ ἠθικὴ Συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ἀστραφτοβολάει ἀπάνω ἀπ' ὅλες τὶς ἀβυσσες τοῦ Ἀπείρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος ἡ Δικαιοσύνη ὡς μητέρα καὶ ἀνασσα ὅλης τῆς Δημιουργίας καὶ πρώτη ὄντολογικὴ ἀρχὴ τοῦ Σύμπαντος. Τὴν ἠθικὴ Συνείδηση τοῦ Ἀνθρώπου συγκλονίζει ἀπὸ τὰ θεμέλιά της ἀπάνω ἀπ' ὅλα ἡ Δικαιοσύνη καὶ μόνο ἡ Δικαιοσύνη. Ἀπόλυτη ἀπόδειξη, πὼς ἡ οὐσία τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς καὶ τῆς ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος, ποὺ ἀπειροελάχιστο μῦθός της εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος, εἶναι ἡ ἠθικὴ Συνείδηση. Ἡ συνείδηση τοῦ ἀπολύτου ἠθικοῦ νόμου, ὡς παγκοσμίου καὶ παναιωνίου νόμου. Ἄν ἡ ἠθικὴ Συνείδηση δὲν ἦταν ἡ ἀπόλυτη πραγματικότητα, ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, ἡ αἰώνια οὐσία τῆς ψυχῆς τοῦ Κόσμου καὶ τοῦ Ἀνθρώπου, γιατί θυσιάζεται, σταυρώνεται καὶ πεθαίνει ὁ Ἀνθρώπος γιὰ τὸ Ἀγαθὸ καὶ τὸ Ὁραῖο, γιὰ τὸ ἠθικὸ καὶ τὸ Ὑψηλό, γιὰ τὸ Αἰώνιο καὶ τὸ Θεῖο; Γιατὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Ἀνθρώπου συγκλονίζεται, ἐνθουσιάζεται ἀπάνω ἀπ' ὅλα καὶ σὰν ἀετὸς φτεροκοπάει στὸν οὐρανὸ καὶ ἀνεβαίνει στὸ θεὸ καὶ στὴν Αἰωνιότητα μόνο μετὰ τὴν Ἀρετὴ, μόνο μετὰ τὸν ἠθικὸ Ἡρωϊσμό, μόνο μετὰ τὴ θυσία καὶ τὸ σταυρὸ γιὰ τὸ Καλὸ καὶ τὸ Ὁραῖο; Γιατὶ τὸ πρὸ βαθὺ καὶ πρὸ συγκλονιστικὸ δάκρυ τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, ποὺ ἀναβρῦζει ἀπὸ τὰ αἰώνια βάθη της, εἶναι τὸ δάκρυ προσῆσε μιὰ ἡρωϊκῆ ἠθικῆ πράξης; Στὴν ἠθικὴ πράξη ἐνὸς ἄλλου ἀνθρώπου, ἐνὸς τρίτου, ἐνὸς τελείως ξένου σ' ἐμᾶς ἀνθρώπου, ποὺ ἀπ' αὐτὴν δὲν ἔχουμε καὶ δὲν προσδοκᾶμε κανένα ἀπολύτως ἠθικὸ ὄφελος καὶ ὁποιοδήποτε

ἄλλο ὄφελος; Τὰ δάκρυα τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, στὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, στὶς στιγμὲς τῶν μεγάλων δοκιμασιῶν καὶ τραγωδιῶν της, ἀλλὰ καὶ τῶν μεγάλων εὐδαιμονιῶν της, στὶς στιγμὲς τῆς Μεγάλης Τέχνης, τῆς ὑψηλῆς Φιλοσοφίας, κάθε μεγάλης καὶ ἀθάνατης δημιουργίας τοῦ Πνεύματος, καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες αἰώνιες στιγμὲς της, ποὺ ἀγκαλιάζει τὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα καὶ ἀνεβαίνει στὸν Οὐρανὸ καὶ στὸν Ἡλιο καὶ ἐνώνεται μὲ τὴ Θεότητα, τ' ἅγια δάκρυα τῆς μεταφυσικῆς ἀγωνίας μπροστὰ στὸ Θάνατο καὶ τῆς μεταφυσικῆς λύτρωσης δὲν εἶναι δάκρυα τῆς οὐσίας τῆς ψυχῆς τοῦ ἀπολύτου καὶ αἰωνίου ὄντος; Τὰ δάκρυα τῆς μεταφυσικῆς χαρᾶς, τοῦ μεταφυσικοῦ φωτός, τῆς ἀπόλυτης καὶ αἰώνιας μεταφυσικῆς Ἀλήθειας; Γιατὶ ἡ ἀνθρώπινη ψυχὴ μεθαίει καὶ τὴν ὑπέρτατη καὶ θειότατη χαρὰ τῆς Ζωῆς μέσα στὸν Κόσμο αἰσθάνεται καὶ ζεῖ μόνο στὴν καλὴ καὶ ἠθικὴ ἠρωϊκὴ πράξη τοῦ Ἀνθρώπου, ποὺ κέρπτει στὴ θάλασσα γιὰ νὰ σώσῃ ἓνα μικρὸ παιδί ποὺ πνίγεται καὶ πνίγεται ὁ ἴδιος, ἀλλὰ σώζει τὸ παιδί ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Θανάτου;

Τὸ Ἀγαθὸ, τὸ Ἡρωϊκὸ, τὸ Ὡραῖο, τὸ Ὑψηλὸ, τὸ Ἡθικὸ, ἡ Ἀρετὴ, ἡ Δικαιοσύνη, μ' ἓνα λόγο τὸ Θεῖο, εἶναι ἡ αἰώνια οὐσία τῆς ψυχῆς τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος. Τὸ φῶς τῆς ἠθικῆς Συνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι τὸ μόνο φῶς μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ζωῆς του μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Καὶ στὸ φῶς τῆς ἠθικῆς Συνείδησης καὶ οὐσίας καὶ τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὅλου τοῦ Κόσμου ὁ νόμος ὅλων τῶν νόμων τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας, ὁ νόμος τῆς νίκης καὶ τοῦ ἀπολύτου θριάμβου τοῦ Ἀγαθοῦ, τοῦ Ἡθικοῦ, τοῦ Δικαίου, ἐπιβάλλει μέσα στὰ βάρη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς καὶ Συνείδησης τὴ σκέψη τῆς διαφορετικῆς μοίρας μέσα στὸν Κόσμο καὶ τὴν Αἰωνιότητα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Δίκαιου ἀπὸ τὴ μοίρα τοῦ Κακοῦ καὶ τοῦ Ἀδικοῦ, καὶ ἂν ὄχι τῆς κακῆς καὶ σκληρῆς μοίρας τῆς Κακίας πάντως τῆς καλῆς καὶ ὡραίας μοίρας τῆς Ἀρετῆς.

Ἀπὸ τὸν Κόσμο τώρα τῆς ἰδέας τῆς ἀπόλυτης Ἀλήθειας τοῦ παγκόσμιου καὶ παναιώνιου ἠθικοῦ νόμου, τοῦ νόμου τῆς Παγκόσμιας Δικαιοσύνης, ὁ Λόγος ὑψώνεται, σύμφωνα μὲ τοὺς παγκόσμιους καὶ παναιώνιους νόμους του, τοὺς νόμους τῆς οὐσίας του καὶ τοῦ θείου ἐσωτερικοῦ φωτός του στοὺς οὐρανοὺς τῶν Ἰδεῶν καὶ τῶν κόσμων τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Θεοῦ.

Καὶ πρῶτα — πρῶτα στὴν ἰδέα καὶ τὸν κόσμο τῆς Ἀθανασίας. Παντοκράτορας μέσα σ' ὅλο τὸν Κόσμο ὁ ἀπόλυτος, παγκόσμιος καὶ παναιώνιος ἠθικὸς νόμος. Ὁ νόμος τῆς θείας κοσμικῆς Δίκης. Τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπαρξὴ καὶ παγκυριαρχία τοῦ ἀπολύτου ἠθικοῦ νόμου διαπιστώνει καὶ ἐπιβεβαιώνει ἡ ἠθικὴ πνευματικὴ Ἐμπειρία τοῦ Ἀνθρώπου, ἡ ἀνθρώπινη Ἡθικὴ Συνείδηση, ἡ πνευματικὴ ἐνόραση τοῦ ἠθικοῦ βάρους καὶ τῆς ἠθικῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου ὄντος. Ἡ Ἡθικὴ Συνείδηση μέσα στὸν Κόσμο, τὸν πραγματικὸ μπρὸς στὰ μάτια μας αἰσθητὸ φυσικὸ Κόσμο, εἶναι ἀπόλυτη πραγματικότητα, ἀπόλυτη ἀλήθεια. Ἡ ἀπόλυτη τώρα ἀλήθεια τῆς ἠθικῆς οὐσίας τοῦ Ἀνθρώπου καὶ ὅλου τοῦ Κόσμου ἐπιβάλλει, μὲ ἀπόλυτη ἐσωτερικὴ ἀναγκαιότητα τῆς οὐσίας τοῦ Λόγου, τὴν ἀντικειμενικὴ ὑπαρξὴ

ένδος άλλου Κόσμου, τοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου, ὅπου τὸ Ἄγαθόν, τὸ Ὡραῖον, τὸ Ὑψηλόν, τὸ ἠθικόν, ὁ ἡρωϊκὸς Ἄνθρωπος, ποὺ ἀγωνίζεται σ' ὅλη τὴ ζωὴ του γιὰ τὸ Ἄγαθὸ καὶ τὸ Δίκαιο καὶ στὸ τέλος σταυρώνεται καὶ πεθαίνει ἀπάνω στὸ βωμὸ τῆς Ἰδέας καὶ τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἀγάπης ὅλων τῶν ἀνθρώπων καὶ τοῦ Θεοῦ, θάχνη μέσα στὸν Κόσμο τῆς Αἰωνιότητος, ποὺ αἰσθητὸ σύμβολό του καὶ πρελούντιό του εἶναι ὁ Κόσμος τῆς ζωῆς μας μέσα στὸ Χρόνο, μιὰ καλύτερη μοῖρα ἀπὸ τὴ μοῖρα του σ' ἐτούτην ἐδῶ τὴ ζωὴ ἀπάνω στὴ Γῆ. Μὲ ἄλλους λόγους ἢ ἀπόλυτη ἀλήθεια τοῦ παγκόσμιου καὶ παναιώνιου ἠθικοῦ νόμου, τῆς θείας Δίκης, ἐπιβάλλει τὴν ἀλήθεια τῆς Ἀθανασίας. Τῆς ἀθανασίας τῆς ἀτομικῆς ψυχῆς τοῦ Ἄνθρώπου, ὡς προσώπου, ὡς πνευματικῆς καὶ ἠθικῆς προσωπικότητος.

Ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμο τὸ ὑψηλὸ μεταφυσικὸ Πνεῦμα ὑψώνεται καὶ στὴν κορυφὴ ὅλων τῶν κορυφῶν τῆς Μεταφυσικῆς, στὴν κορυφὴ τῆς Ἰδέας ἐνὸς πανυπέροχτου πνευματικοῦ ὄντος, τοῦ Θεοῦ, ὡς νομοθέτη τοῦ ἠθικοῦ νόμου καὶ τῆς ἠθικῆς τάξης τοῦ Σύμπαντος.

Ἡ ἠθικὴ Συνείδηση τοῦ Ἄνθρώπου ἀποκαλύπτει ἀστραφτερά, μὲ ἀπόλυτη ἀποδεικτικὴ βεβαιότητα, τὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα — ἀλήθεια τοῦ ἠθικοῦ νόμου. Ἄλλ' ὁ νόμος, σύμφωνα μὲ τοὺς ἴδιους αἰώνιους ἐσωτερικοὺς νόμους τοῦ Λόγου, προϋποθέτει, μὲ ἀπόλυτη πνευματικὴ ἀναγκαιότητα, τὸ νομοθέτη. Δίχως νομοθέτη δὲν ὑπάρχει νόμος. Ἄλλ' ὑπάρχει ὁ ἠθικὸς νόμος μέσα στὸν Κόσμο, στὴ ζωὴ τοῦ Ἄνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο καὶ στὴ ζωὴ ὅλου τοῦ Κόσμου, ἄρα ὑπάρχει καὶ ὁ νομοθέτης τοῦ ἀπολύτου παγκόσμιου καὶ παναιώνιου ἠθικοῦ νόμου, ὁ Θεός.

Τὸ μεταφυσικὸ Πνεῦμα τοῦ Ἄνθρώπου ὑψώνεται στὴν Ἀθανασία καὶ στὸ Θεὸ μὲ τὴ δύναμη τοῦ φυσικοῦ ἐσωτερικοῦ πνευματικοῦ φωτός του, τὴ δύναμη τῆς φυσικῆς καὶ ἔμφυτης μέσα στὰ βάρη τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς μεταφυσικῆς Ἐνόρασης καὶ τῆς μεταφυσικῆς Σκέψης. Ἡ ἰδέα τῆς Ἀθανασίας εἶναι ἰδέα πρωτογενῆς μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἄνθρώπου, ὡς πνευματικοῦ ὄντος. Ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ εἶναι δευτερογενῆς ἰδέα μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Ἄνθρώπου. Πρῶτα ὁ Ἔρως — Θάνατος — Δικαιοσύνη ἀνεβάζει στὴν ἰδέα τῆς Ἀθανασίας καὶ ἔπειτα στὸ Θεόν, ὡς ἀναγκαῖα ὄντολογικὴ προϋπόθεση τῆς Ἀθανασίας.

Ὁ Μεταφυσικὸς Λόγος ἀνεβαίνει, μὲ ἀπόλυτη ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ἀναγκαιότητα, στὴν Ἀθανασία καὶ στὸ Θεόν. Οἱ ἰδέες τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι καθολικὲς καὶ ἀναγκαῖες ἰδέες τοῦ Δημιουργικοῦ Πνεύματος, ποὺ βγαίνουν μὲ ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύση καὶ τὴν οὐσία τοῦ Πνεύματος, ὅπως βγαίνει τὸ φῶς ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἡ ζεστασιὰ ἀπὸ τὴ φωτιά. Ἡ πρώτη ἰδέα, ἡ ἰδέα τῆς Ἀθανασίας, βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀμεση πνευματικὴ ἐνόραση τῆς ἀπόλυτης κοσμικῆς πραγματικότητος τοῦ ἀπολύτου ἠθικοῦ νόμου, ὡς παγκόσμιου καὶ παναιώνιου κοσμικοῦ νόμου. Ἡ δεύτερη ἰδέα, ἡ ἰδέα τοῦ Θεοῦ, βγαίνει ἀπὸ τὴν οὐσία τοῦ Λόγου, ὡς δημιουργικοῦ Λόγου, ὡς πηγῆς τῆς δημιουργικῆς μεταφυσικῆς Σκέψης. Καὶ στὴν πρώτη καὶ στὴ δεύτερη περίπτωσις ἡ δημιουργικὴ μεταφυσικὴ Σκέψις

στηρίζεται ἀπάνω στους ἀπόλυτους κι' αἰώνιους νόμους τῆς οὐσίας τοῦ Λόγου.

Ἄλλ' ἡ καθαρὴ θεωρητικὴ φιλοσοφικὴ Σκέψη θέτει ἐδῶ τὸ κεντρικώτατο ἐρώτημα τῆς Φιλοσοφίας. Τὸ ἐρώτημα, ποὺ ἀπασχόλησε καὶ ἀπασχολεῖ σ' ὄλους τοὺς αἰῶνες τὸ φιλοσοφικὸ πνεῦμα ὄλων τῶν φιλοσόφων ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητας. Οἱ ἰδέες τῆς Ἀθανασίας, τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας εἶναι ἰδέες τοῦ Καθαροῦ θεωρητικοῦ Λόγου, ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς οὐσίας του σύμφωνα μὲ τοὺς ἀπόλυτους, παγκόσμιους καὶ παναιώνιους νόμους του, τοὺς νόμους τῆς καθαρῆς Λογικῆς. Ἄλλ' ἡ καθαρὴ φιλοσοφικὴ Ἀπορητικὴ θέτει ἐδῶ τὸ ἐρώτημα: Οἱ νόμοι τῆς καθαρῆς Λογικῆς εἶναι καὶ νόμοι τοῦ ὄντος; Νόμοι τοῦ ἀπολύτου Πραγματικοῦ; Οἱ νόμοι τοῦ Λόγου ἔχουν μόνον ὑποκειμενικὴ ἢ καὶ ἀντικειμενικὴ ἀξία, ἀξία ὄντολογικῆ;

Ἡ φιλοσοφικὴ διερεύνηση καὶ ὁ φιλοσοφικὸς διαφωτισμὸς τοῦ φιλοσοφικοῦ αὐτοῦ προβλήματος εἶναι τὸ ὑψηλότερο πρόβλημα τῆς Μεταφυσικῆς, ὡς καθαρῆς θεωρητικῆς ὄντολογίας. Ἄλλ' ἡ φιλοσοφικὴ ἐξέταση τοῦ προβλήματος αὐτοῦ δὲν ἔχει τὴν θέσιν της ἐδῶ. Τὸ πρόβλημα αὐτὸ θὰ διερευνηθῆ πιὸ κάτω, στὸ εἰδικὸ Κεφάλαιο τοῦ προβλήματος τοῦ Πνεύματος. Ἀρκεῖ ἐδῶ μόνον προεισαγωγικὰ νὰ τονιστῆ, πῶς στὸ φῶς τῆς πανσπιριτουαλιστικῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τῆς ὄλης ἐργασίας αὐτῆς, τῆς κοσμοθεωρίας τῆς ἀπόλυτης ἐνότητας καὶ ταυτότητας τοῦ ὄντος καὶ τοῦ Λόγου, εἶναι ὀλοφάνερη ἡ ἀπάντησή μας στὸ πιὸ πάνω ἐρώτημα. Στὸ φῶς τῆς κοσμοθεωρίας αὐτῆς οἱ νόμοι τοῦ Λόγου, οἱ νόμοι τῆς καθαρῆς Λογικῆς, εἶναι καὶ νόμοι τοῦ ἀπολύτου ὄντος (ὄντως ὄντος). Οἱ ἰδέες τοῦ καθαροῦ Λόγου, οἱ ἀπόλυτες, καθολικὲς καὶ ἀναγκαῖες, παγκόσμιες καὶ παναιώνιες πνευματικὲς ἀλήθειες ἔχουν καὶ ὄντολογικὴ ἀξία. Καὶ στὸ φῶς τῆς κοσμοθεωρίας αὐτῆς οἱ ἰδέες τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Θεοῦ ἀνταποκρίνονται στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα τοῦ ὄντος — Λόγου καὶ τοῦ Λόγου — ὄντος. Οἱ αἰθάνατες ψυχὲς καὶ ὁ Θεὸς ὑπάρχουν ἀπόλυτα. Δὲν εἶναι ἀπλὲς ἰδέες τοῦ Λόγου, τῆς Λογικῆς, ὑποκειμενικὲς μόνον ἰδέες, ἀλλ' ἀπόλυτες μεταφυσικὲς ὄντοτητες, ὑπάρξεις καὶ ἀντικειμενικὲς πραγματικότητες¹.

*

Ἡ ἀνάβαση στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῶν δημιουργιῶν τοῦ Πνεύματος μοιάζει μὲ τὴν ἀνάβαση στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς φυσικῆς Λημιουργίας. Καὶ ὅπως ὁ Ἄνθρωπος, ποὺ ἀνεβαίνει στὶς κορυφὲς τῶν βουνῶν, αἰστάνε-

1. Ὁ μνημένος στὴν Ἱστορία τῆς Φιλοσοφίας Ἰσως αἰστανθῆ στὸ μέρος αὐτὸ τὸν πειρασμὸ νὰ βάλῃ στὸ νοῦ του καὶ νὰ παρατηρήσῃ, πῶς οἱ ἰδέες τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἀναπτύσσονται στὸ Κεφάλαιο αὐτό, θυμίζουν τὰ περιήματα αἰτήματα τῆς Κριτικῆς τοῦ Πραχτικοῦ Λόγου τοῦ Ἐμμ. Κάντε. Σχετικὰ ὅμως μὲ τὴν πιθανὴ αὐτὴ

ται τὴν ἀνάγκη νὰ σταθῆ μιὰ στιγμή σὲ μιὰ βουνοκορφή καὶ νὰ βυθίση τὰ μάτια του στὸ δράμα τῶν κόσμων ποὺ ἔχει περάσει καὶ τῶν κόσμων ποὺ

παρατήρηση, ποὺ θὰ ὠδηγοῦσε σὲ τελείως σφαλερές, ἀβάσιμες καὶ ἀδικες σκέψεις, ἀντίθετες πρὸς τὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα καὶ τὴν ἱστορική ἀλήθεια, πρέπει νὰ διευκρινιστῆ ἐδῶ, πῶς οἱ ἰδέες τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Θεοῦ θεμελιώνονται ἐδῶ ἀπάνω στὴν ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς παγκοσμιότητος καὶ παναιωνιότητος τοῦ ἀπολύτου ἠθικοῦ νόμου, ὡς οὐσίας καὶ ψυχῆς τοῦ Σύμπαντος στὴν αἰωνιότητά του, ἀλήθεια τῆς ἄμεσης πνευματικῆς ἐνόρασης τοῦ πνευματικοῦ Ἀνθρώπου. Οἱ ἰδέες τῆς Ἀθανασίας καὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπόλυτες καὶ αἰώνιες ἀλήθειες, ποὺ βγαίνουν, μὲ ἀπόλυτη ἀναγκαιότητα, ἔμμεσα καὶ μὲ τὸ συλλογισμό, μὲ τὴν δημιουργικὴ μεταφυσικὴ Σκέψη, ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ ἀπολύτου ἠθικοῦ νόμου, σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τῆς οὐσίας τοῦ Πνεύματος μὲ τὴν προϋπόθεση πῶς πηγὴς τῆς μεταφυσικῆς Ἀλήθειας εἶναι ἡ μεταφυσικὴ πνευματικὴ Ἐνόραση καὶ ἡ δημιουργικὴ μεταφυσικὴ Σκέψη ἀπάνω στὰ ἄμεσα δεδομένα τῆς πρώτης. Ἡ ἀπόλυτη πραγματικὴ ἀλήθεια, ἡ ἱστορική ἀλήθεια, εἶναι, πῶς ἡ φιλοσοφία τοῦ Κεφαλαίου αὐτοῦ ποὺ φέρνει τὸν τίτλο «Τὸ πρῶτο φῶς» ἐβγήκε ἀπὸ τὸ πύρινο καθαρῆρι τῆς Ζωῆς στὴν πιὸ τραγικὴ στιγμή τῆς ζωῆς τοῦ στοχαστῆ, στὴ στιγμή τοῦ μεγάλου πλήγματος του ἀπὸ τὸ Θάνατο. Ὁλητὴ φιλοσοφία τοῦ Κεφαλαίου αὐτοῦ βασίζεται στὴ φιλοσοφία τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τοῦ Σταυροῦ, τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἐρωτος καὶ τοῦ Θανάτου, τοῦ Σταυρωμένου Ἐρωτος. Τὰ στοιχεῖα αὐτὰ εἶναι τελείως ἄγνωστα σ' ὅλη τὴ φιλοσοφία τοῦ Κάντ. Θεὸς τῆς φιλοσοφίας τοῦ Κάντ εἶναι τὸ Ἠθικὸ Χρέος, ὡς ἰδέα τοῦ Καθαροῦ Λόγου. Θεὸς τῆς φιλοσοφίας μας ὁ Θεὸς ὄλων τῶν θεῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανθέου, ὁ Ἐρως (Ἡσίοδος, Ἐμπεδοκλῆς, Παρμενίδης, Πλάτων Ἀριστοτέλης, Πλωτίνος). Ὁ Κάντ ἔχει ἐξοστρακίσει τὸν Ἐρωτα ἀπὸ τὴ φιλοσοφία του. Ὁ Ἐρως, στὸ νόημα τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας τοῦ Κάντ, εἶναι ὁ ἀντίπους τοῦ Ἠθικοῦ Χρέους.

Ἐπίσης ἡ κεντρικὴ θεωρία ὅλης τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἔργου αὐτοῦ, ἡ θεωρία τῆς ἐνότητος τοῦ Σύμπαντος καὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Λόγου καὶ τοῦ ὄντος, ὄχι μόνο δὲν ὑπάρχει στὴ φιλοσοφία τοῦ Κάντ, ἀλλὰ καὶ πολεμιέται σφοδρότατα ἀπὸ τὸν Κάντ. Ἡ μεταφυσικὴ κοσμοθεωρία τοῦ Κάντ εἶναι δυϊστικὴ. Ἀντίθετα ἡ κοσμοθεωρία τοῦ ἔργου αὐτοῦ εἶναι μονιστικὴ. Ἡ κοσμοθεωρία τοῦ μονιστικοῦ Σπριτουαλισμοῦ. Πηγὴ τῆς φιλοσοφίας μας ἡ Ζωὴ καὶ μόνο ἡ Ζωὴ. Ἡ σταυρωμένη Ζωὴ. Οἱ ἰδέες ὅλης τῆς φιλοσοφίας τοῦ Κεφαλαίου αὐτοῦ εἶναι ἰδέες, ποὺ τὸ φῶς τους ἀστράψε μόνο ἀπάνω στὸ Γολγοθᾶ τῆς Ζωῆς. Τὸ βιβλίο τῆς Ζωῆς εἶναι γραμμένο σὲ μυστικὸ κρυπτογραφικὸ κώδικα σὲ ἄγνωστη καὶ μυστηριακὴ γλῶσσα γιὰ τὸν πολὺ κόσμον. Κάθε γνήσια πνευματικὴ δημιουργία, εἴτε τῆς Τέχνης, εἴτε τῆς Φιλοσοφίας, εἶναι ἀποκρυπτογράφηση τοῦ γραμμένου στὸ μυστικὸ αὐτὸ κρυπτογραφικὸ κώδικα βιβλίου τῆς Ζωῆς. Καὶ ἡ ἀποκρυπτογράφηση αὐτὴ εἶναι πάντα καὶ σύμφωνα μὲ ἀπαράβατο κανόνα, ἔργο προσωπικῆς ἐμπνευσης, προσωπικῆς βίωσης, προσωπικῆς ἐσωτερικῆς πνευματικῆς Ἐμπειρίας. Ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, ἀλήθεια σταυρωμένης Ζωῆς, εἶναι ἡ ἀλήθεια, πῶς τὸ φῶς τῆς φιλοσοφίας, ποὺ ἀναπτύσσεται στὸ Κεφάλαιο αὐτό, πρωτάστραψε στὸν οὐρανὸ τῆς πνευματικῆς συνείδησης τοῦ στοχαστῆ τῶν στοχασμῶν αὐτῶν τὸν Αὐγούστο τοῦ 1919, – δεκάξι ὀλόκληρα χρόνια πρὶν γνωρίσει γιὰ πρώτη φορὰ τὴ φιλοσοφία τοῦ Κάντ – στὸν καιρὸ τοῦ μεγάλου θανατηροῦ πλήγματος του ὅλης τῆς ζωῆς του. Στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητά ἡ φιλοσοφία αὐτὴ, στὰ μάτια τοῦ στοχαστῆ, ὑπῆρξε ἓνα μήνυμα τοῦ Ἐπερπέραν στὴν τραγικὴ ἐκείνη στιγμή. Ὁ στοχαστῆς δὲν ἔκαμε τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀκούσῃ μόνο τὴ φωνὴ τοῦ Ἐπερπέραν καὶ νὰ καταγράψῃ τὰ ρήματα ποὺ τοῦ ὑπαγόρευσε ἡ φωνὴ τοῦ Ἐπερπέραν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, ἡ ἱστορική ἀλήθεια, ποὺ γνωρίζουν μόνο ἡ Ζωὴ, ὁ Χρόνος καὶ ὁ Θεός. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ τοῦ Θεοῦ εἶναι μόνο γιὰ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ πιστεύουν στὸ Θεὸ καὶ στὴν παντοδυναμία τῆς Ἀρετῆς στὴ ζωὴ τοῦ Κόσμου.

μέλλει νὰ περάσῃ, τὸ ἴδιο καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πνεύματος στὶς ἀναβάσεις του στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς πνευματικῆς Δημιουργίας αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ σταθῇ μιὰ στιγμή, νὰ πάρῃ μιὰ βαθειὰ ὕπναια καὶ νὰ βυθισθῇ στὸ πνευματικὸ ἐνόραμα τῶν κόσμων ποὺ ἔχει ἤδη ἀνέβει καὶ τῶν κόσμων ποὺ μέλλει ν' ἀνέβῃ. Καὶ ἡ θεωρία — θεία τῶν κόσμων, ποὺ ἔχει ἤδη θεωρήσει ὁ φιλοσοφικὸς Στοχασμὸς, στὴν ὥς ἐδῶ πορεία του, ἐπιβάλλει, πρὶν προχωρήσουμε πρὸς περὰ, νὰ διευκρινιστοῦν καὶ διασαφηνιστοῦν, ὅπως πρέπει, ὠρισμένα ἀπολύτως ἀναγκαῖα θέματα, ποὺ γεννιοῦνται στὴν πορεία τοῦ φιλοσοφικοῦ Λόγου. Καὶ πρῶτα πρῶτα εἶναι ἀνάγκη κι' ἐπιβάλλεται ἀπόλυτα νὰ διευκρινισθῇ τὸ βασικώτατο καὶ σπουδαιώτατο θέμα τῆς φύσης τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ μεταφυσικοῦ φωτός. Ἐτονίστηκε πρὸς πάνω ἡ θεωρία, πῶς τὸ ἠθικὸ φῶς, τὸ φῶς τῆς ἠθικῆς οὐσίας τοῦ ἀπολύτου ὄντος, εἶναι τὸ πρῶτο μεταφυσικὸ φῶς. Ὅλη ἡ φιλοσοφικὴ ἐπιχειρηματολογία τοῦ Κεφαλαίου αὐτοῦ βασίζεται ἀπάνω στὴ θεωρία αὕτη τῆς ἀπόλυτης πραγματικότητας τῆς ἠθικῆς οὐσίας τοῦ Κόσμου, ποὺ διαπιστώνεται κι' ἐπιβεβαιώνεται ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα καὶ ἀλήθεια τῆς ἠθικῆς συνείδησης τοῦ Ἄνθρώπου, ὡς ἀπειροελάχιστου μορίου τοῦ ἀπολύτου καὶ ἀπείρου ὄντος. Ἀλλ' ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψη — Ἀπορητικὴ θέτει ἐδῶ τὸ ἐρώτημα: Πῶς τὸ ἠθικὸ φῶς ὁδηγεῖ στὸ μεταφυσικὸ φῶς καὶ ἀνεβάζει στὰ ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς Μεταφυσικῆς; Πῶς μπορεῖ ἡ Μεταφυσικὴ νὰ θεμελιωθῇ ἀπάνω στὴν Ἠθικὴ; Ἡ Ἠθικὴ δὲν εἶναι κόρη τῆς Μεταφυσικῆς; Ποιὰ ἡ οὐσιαστικὴ, ἡ ὄντολογικὴ σχέση, τοῦ ἠθικοῦ καὶ τοῦ μεταφυσικοῦ φωτός;

Στὸ ἐρώτημα αὐτὸ ἀνάγκη νὰ δοθῇ ἡ ὀρθὴ ἀπάντηση ποὺ πρέπει. Καὶ ἡ ἀπάντηση αὕτη πρέπει νὰ ἴσῃ σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία μὲ τὸ γενικὸ πνεῦμα ποὺ κυριαρχεῖ σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς στοχασμοὺς καὶ εἶναι τὸ πραγματικὸ βάθος τους. Καὶ τὸ πνεῦμα αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ μεθοδολογικοῦ Ρεαλισμοῦ καὶ τοῦ αὐστηροῦ Κριτικισμοῦ. Τὸ πνεῦμα τῆς θέλησης τοῦ στοχαστή, ἡ μέθοδος τῆς μεταφυσικῆς του νὰ ἴσῃ ἀπόλυτα ρεαλιστικὴ, θετικὴ καὶ κριτικὴ, στ' ἀληθινὰ μαθηματικὴ καὶ γεωμετρικὴ μέθοδος. Μέθοδος, ποὺ βάθος τοῦ οἰκοδομήματός της εἶναι τὰ δεδομένα τῆς ἀμεσης πνευματικῆς Ἐποπτείας, τῆς μεταφυσικῆς Ἐποπτείας, καὶ κορυφὴ του καὶ ἀέτωμά του, ἡ κορυφὴ καὶ τὸ ἀέτωμα τῆς ὀλόφωτης δημιουργικῆς μεταφυσικῆς Σκέψης. Καὶ ἡ ἀπάντηση στὸ πρὸς πάνω ἐρώτημα, σύμφωνά μὲ τὸ πνεῦμα αὐτό, εἶναι ἡ ἀπάντηση, πῶς τὸ ἠθικὸ καὶ τὸ πνευματικὸ ἢ μεταφυσικὸ φῶς στὴν οὐσία καὶ στὸ βάθος εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ φῶς. Τὸ Ἠθικὸ καὶ τὸ Μεταφυσικὸ εἶναι οἱ δύο ὄψεις ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ νομίσματος, οἱ δύο μορφὲς ἢ στιγμές, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς ὄντοτητας ἢ οὐσίας καὶ ἀπόλυτης πραγματικότητας, τῆς οὐσίας καὶ τῆς πραγματικότητας τοῦ ὄντολογικοῦ, τοῦ ἀπολύτου πνευματικοῦ, στὴν ἀληθινὴ φύση του, ὄντος, τῆς ἀπόλυτης Ἀληθείας. Ὁ κόσμος τοῦ Πνεύματος καὶ ὁ κόσμος τῆς Ἀρετῆς, στὸ βάθος, εἶναι ἓνας καὶ ὁ αὐτὸς κόσμος. Ὁ κόσμος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὁ κόσμος τῆς Ἀρετῆς θεμελιώνεται ἀπάνω στὸν κόσμο τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Μεταφυσικῆς καὶ δὲν ὑπάρχει δίχως τὸν κόσμο τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Με-

ταφυσικῆς. Ὁ κόσμος τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Μεταφυσικῆς εἶναι ἀναγκαῖα οὐσιαστικὴ ἢ ὄντολογικὴ προϋπόθεσις καὶ ἡ βάση τοῦ κόσμου τῆς Ἀρετῆς. Ἐξω καὶ μακριὰ ἀπὸ τὸν κόσμο τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Μεταφυσικῆς, ὅπως λ.χ. στὶς σφαῖρες τῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Ὑλισμοῦ στὴν περιοχὴ τῆς Μεταφυσικῆς, δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ ὑπάρξῃ καὶ δὲν ὑπάρχει ἡ Ἠθικὴ, ὡς αὐτόνομος ἐπιστήμη τοῦ Ἠθικοῦ Χρέους, ποὺ θεμελιώνεται μόνο ἀπάνω στὸν κόσμο τοῦ Πνεύματος καὶ τῆς Μεταφυσικῆς, τὸν κόσμο τῆς πνευματικῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Θεοῦ, τῶν πραγματικοτήτων, ποὺ ἀρνιέται ἡ θεωρία τοῦ Ὑλισμοῦ.

*

Ἐπίσης σχετικὰ μὲ τὴ θεμελιώδη θεωρία, ποὺ ἀναπτύσσεται στὸ Κεφάλαιο αὐτό, τὴ θεωρία τοῦ Ἔρωτος καὶ τοῦ Θανάτου, ὡς τῶν δύο πρωταρχῶν καὶ πρώτων παραγόντων τῆς Μεταφυσικῆς, πρέπει νὰ παρατηρηθῇ, πὼς ὁ Ἔρως καὶ ὁ Θάνατος εἶναι οἱ δύο πρὸ μεγάλες καὶ πρὸ συγκλονιστικὲς πραγματικότητες, οἱ δύο πόλοι τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Κόσμο, καὶ οἱ πραγματικότητες αὐτὲς δὲν ἦταν δυνατὸ παρὰ νὰ παίξουν, ὅπως καὶ ἔπαιξαν, σπουδαιότατο καὶ πρωταρχικὸ ρόλο στὴ σκέψη τῶν ἀνθρώπων καὶ συνεπῶς καὶ σ' ὅλη τὴν πνευματικὴ δημιουργία ὅλης τῆς Ἀνθρωπότητας καὶ στὴν ὀριστικὴ διαμόρφωση καὶ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Φιλοσοφίας καὶ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ καὶ ὅλου τοῦ Κόσμου.

Ὅπως ἐτονίσαμε καὶ στὸ ἱστορικὸ Μέρος τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἐργασίας, ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔμεναν στὴ ζωὴ ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο τῶν ἀγαπημένων τους ὄντων ποὺ ἔφευγαν ἀπὸ τὴ σκηνὴ τοῦ παγκοσμίου Θεάτρου τοῦ φυσικοῦ Κόσμου, ἀπὸ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῶν πρώτων ἀναλαμπῶν τοῦ ἡλίου τῆς πνευματικῆς Αὐτοσυνείδησης τοῦ Ἀνθρώπου, στὴ ζωὴ του ἀπάνω στὴ Γῆ, ὠδήγησε στὴν ἰδέα καὶ τὴν πίστη τῆς Ἀθανασίας τῆς Ἀνθρώπινης Ψυχῆς, ὡς μόνη δυνατὴ μεταφυσικὴ λύτρωση τοῦ Ἀνθρώπου ἀπὸ τὸ θάνατο, καὶ ἀπάνω στὴν ἰδέα καὶ τὴν πίστη τῆς Ἀθανασίας ἐθεμελιώθηκε ὁλόκληρο τὸ πνευματικὸ οἰκοδόμημα τῆς Θρησκείας καὶ τῆς Φιλοσοφίας ὅλων τῶν λαῶν τῆς Γῆς, ποὺ ἐνίκησαν στὸν τιτάνιο μεταφυσικὸ καὶ ἠθικὸ ἀγῶνα τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν καὶ τὴν Αἰωνιότητα καὶ δὲν τοὺς σύντριψε ὁ Θάνατος. Καὶ στὴ σκέψη τοῦ Ἀνθρώπου δὲν ἦταν δυνατὸ φυσικὰ παρὰ νὰ συνδεθοῦν καὶ ν' ἀδερφοθοῦν ἀχώριστα καὶ ἀδιάσπαστα καὶ οἱ δύο μεγάλοι θεοὶ τῆς ἐπίγειας ἀνθρώπινης ζωῆς, ὁ Ἔρως καὶ ὁ Θάνατος, καὶ ἡ Μεταφυσικὴ τῆς ἐνότητας τῶν δύο θεῶν ἦταν φυσικὸ νὰ φανερωθῇ στὴ δημιουργία καὶ τῆς Θρησκείας καὶ τῆς μεγάλης Τέχνης καὶ τῆς ὑψηλῆς Φιλοσοφίας. Καὶ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ εἶναι ὁλοφάνερη καὶ στὰ αἰῶνια δημιουργήματα τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, τὰ

δημιουργήματα τοῦ Ἑλληνικοῦ Μύθου καὶ τῆς πρώτης φυσικῆς Θεοσκείας τῶν πρώτων αἰώνων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου.

Ἡ φωτεινὴ μελέτη τῶν δημιουργημάτων τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Μυθολογίας — Θεοσκείας ἐκπλήσσει καὶ καταπλήσσει μὲ τὴν ἀποκάλυψη τῆς βαθύτατης ἐνορατικότητος καὶ διεισδυτικότητος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος μέσα στὰ αἰώνια βάθη καὶ σκοτάδια τῆς πραγματικῆς ὄντολογίας τοῦ ἀπολύτου ὄντος καὶ τοῦ Ἀνθρώπινου ὄντος. Στὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θεοσκεία ὁ Ἔρως καὶ ὁ Θάνατος συμπλέκονται καὶ ἐνορῶνται πνευματικὰ ὡς δύο ἀχώριστοι, στὸ βάθος καὶ ἀπὸ ὄντολογικὴ ἀποψη, κοσμικὲς δυνάμεις καὶ πραγματικότητες. Στὴ θεοσκεία τοῦ γιου τοῦ Διός, τοῦ θεοῦ Διονύσου, ποὺ ἔπαιξε σπουδαιότατο ρόλο στὴν πνευματικὴ Ἱστορία καὶ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου καὶ ὅλης τῆς Ἀνθρώπινης, ὁ Διόνυσος, ὁ θεὸς τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς δημιουργικῆς Ζωῆς, κατεβαίνει στὸν Ἅδη, παλεύει σκληρὰ μὲ τὶς ἀποτρόπαιες δυνάμεις τοῦ κράτους τοῦ ζόφου τοῦ Κάτω Κόσμου, τοῦ Θανάτου, λευτερώνει τὴ μητέρα του Σεμέλη καὶ τὴν ξαναφέρει καὶ πάλι στὸν ἄπάνω Κόσμο.

Ὁ Διόνυσος, ὁ θεὸς τῆς Καρδιᾶς, τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας, δηλαδὴ ἡ Ἰδία ἡ Ζωὴ — Δημιουργία, παλεύει μὲ τὸ Θάνατο καὶ νικάει τὸ Θάνατο.

Καὶ ἡ βασικὴ ἰδέα τοῦ ἄλλου περίφημου Ἀρχαιοελληνικοῦ μύθου τοῦ Διονύσου — Ζαγρέα εἶναι ἡ ἰδέα τῆς μετάβασης τοῦ Ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ Ζωὴ στὸ Θάνατο καὶ τοῦ γυρισμοῦ του ἀπὸ τὸ Θάνατο στὴ Ζωή, μὲ ἄλλους λόγους ἡ ἰδέα τῆς Ἀνάστασης τοῦ Ἀνθρώπου ὕστερ' ἀπὸ τὸ Θάνατο καὶ τῆς Ἀθανασίας. Καὶ ἡ ἰδέα αὕτη δὲν εἶναι ἡ κεντρικὴ καὶ πρὸ βασικὴ ἀρχὴ τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἡ ἰδέα τοῦ Σταυροῦ — Ἀνάστασης, τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας;

Καὶ τὸ ἴδιο πνεῦμα, τὸ πνεῦμα τῆς ἀθάνατης καὶ αἰώνιας Ζωῆς, εἶναι στὸ βάθος καὶ τοῦ ἄλλου ξακουστοῦ μύθου τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας, τοῦ μύθου τῆς θεᾶς Δήμητρας καὶ τῆς κόρης της Περσεφόνης.

Τὸ ἴδιο φῶς ἀστράφτει καὶ σ' ἄλλους τοὺς ἄλλους μύθους τῆς πνευματικῆς ἐνορατικότητος καὶ δημιουργίας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ποὺ στὶς αἰώνιες κορυφές τῆς Ἑλληνικῆς Ζωῆς, τὶς κορυφές τῆς Ἑλληνικῆς Ἀρετῆς, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊσμοῦ — Ὑπερανθρωπισμοῦ, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας, τοὺς αἰώνιους ἥρωες τοῦ Ἑλληνισμοῦ (Ὁρφέα κ. α.) βλέπει στὶς μεγάλες στιγμὲς τῆς Ζωῆς, τὶς στιγμὲς τοῦ Ἔρωτος καὶ τοῦ Θανάτου, νὰ κατεβαίνουν στὸν Ἅδη καὶ νὰ διεκδικοῦν ἀπὸ τοὺς θεοὺς τοῦ Κάτω Κόσμου τ' ἀγαπημένα τους πρόσωπα, ποὺ ὁ Θάνατος ἀρπαξε ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τους.

Ἡ πνευματικὴ αὕτη ἐνόραση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἁρμονία μὲ τὴν ἄλλη πίστη του, ποὺ εἶδαμε στὸ Ἱστορικὸ Μέρος (σελ. 78), πὼς οἱ θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου ἐχάριζαν στὰ παιδιά τους ἀπὸ τὴν ἐνωσή τους μὲ τὶς θνητὲς θεῖες γυναῖκες, τοὺς ἡμίθεους καὶ θεογέννητους ἥρωες, τὴν Ἀθανασία.

Ἡ μεταφυσικὴ αὐτὴ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ, ἡ μεταφυσικὴ τῆς ἀδερφοσύνης τοῦ Ἔρωτος — Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου, βρίσκει τὴν τελειότητα καὶ κλασσικὴ ἔκφρασή της καὶ μορφή της στὴ φιλοσοφία τοῦ ἀθάνατου Ἡρακλείτου στοὺς ποὺ ἐμπνέουν τὸ δέος καὶ τὸν τρόμο ἀθάνατους λόγους τῆς καταπληκτικῆς φιλοσοφικῆς μεγαλοφυΐας του: «Ὁυτὸς δὲ Ἄιδης καὶ Διόνυσος» (Προσωκρ. Diels 22 (12) B. 15). Ὁ Ἄδης καὶ ὁ Διόνυσος, στὰ μάτια τοῦ ἰσόθεου προφήτη τῆς Ἐφέσου, ταυτίζονται ἀπόλυτα, εἶναι ἀδέρφια, παιδιὰ ἐνὸς πατέρα καὶ μιᾶς μάνας, μιᾶς πρώτης ἀρχῆς! Ὁ Ἄδης εἶναι ὁ θεὸς τοῦ Θανάτου, ὁ Διόνυσος εἶναι ὁ θεὸς τῆς Ζωῆς. Ὁ Ἄδης καὶ ὁ Διόνυσος, στὰ μάτια τοῦ Ἡρακλείτου, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι ἀδερφοί! Ἔχουν τὸ ἴδιο αἷμα, τὴν ἴδια οὐσία, τὴν ἴδια ψυχὴ!

Ἡ φιλοσοφικὴ Σκέψη θέτει τὸ ἐρώτημα: Ποιὸ εἶναι τὸ βαθύτερο καὶ τὸ ἀληθινὸ νόημα, τὸ ὄντολογικὸ νόημα, τῆς πνευματικῆς αὐτῆς ἐνόρασης — θεωρίας — θέας — ἰδέας τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος; Τῆς ἐνόρασης τῆς ἀπόλυτης ἐνότητος καὶ ταυτότητος τῶν θεῶν τῆς Ζωῆς καὶ τῶν θεῶν τοῦ Θανάτου; Τὶ θέλει νὰ εἰπῆ στὸ βάθος της ἡ μεταφυσικὴ αὐτὴ τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, ποὺ γεννάει τὸν ἀπεριόριστο καὶ ἀπόλυτο θαυμασμό καὶ βυθίζει τὸ Πνεῦμα στὸν ἴλιγγο καὶ τὴν Ψυχὴ στὴν ἔκσταση; Ὁ Ἄδης καὶ ὁ Διόνυσος, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι ἓνας Θεός; Ὁ Ἄδης εἶναι ὁ βασιλεὺς τοῦ κράτους τοῦ ζόφου τοῦ Θανάτου. Ἄρα ὁ Θάνατος ταυτίζεται μὲ τὴ Ζωὴ καὶ εἶναι ἀδερφὸς τῆς Ζωῆς; Ὁ Θάνατος, στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, εἶναι ζωὴ καὶ ἡ Ζωὴ εἶναι Θάνατος; Καὶ ὁ λόγος τοῦ ἀγνωστοῦ ἀρχαίου Ἑλληνα ποιητῆ καὶ τοῦ Εὐρυπίδη: «Ἡ Ζωὴ εἶναι θάνατος καὶ ὁ Θάνατος εἶναι ζωὴ» εἶναι ἡ ἀπόλυτη μεταφυσικὴ ἀλήθεια; Ὁ Διόνυσος καὶ ὁ Ἄδης, ὁ Ἔρως καὶ ὁ Θάνατος εἶναι ἀδέρφια! Ἀδέρφια, παιδιὰ ποιᾶς μάνας, ποιᾶς πρώτης ἀρχῆς; Τοῦ Θεοῦ, τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Ἀθανασίας; Τὸ Πνεῦμα δὲ νικάει ἐδῶ τὸ Θάνατο; Ὁ ἱερός καὶ θεῖος, στὴν ἀληθινὴ ρίζα καὶ οὐσία του, Ἀνθρώπινος Λόγος, δὲν εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀπόλυτης καὶ αἰώνιας μεταφυσικῆς Ἀλήθειας; Τῆς αἰώνιας θείας Ζωῆς; Τῆς ἀθάνατης Ζωῆς; Τῆς ἀλήθειας τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς τελείας ἀνυπαρξίας, στὸ βάθος καὶ στὴν ἀπόλυτη πραγματικότητα, τοῦ Θανάτου; Τῆς Ζωῆς — Ἀνάστασης, τῆς Ἀνάστασης — Ἀθανασίας;

Ἀλλὰ πὶὸ ἐκπληκτικὴ καὶ πὶὸ καταπληκτικὴ εἶναι ἡ δύναμη τῆς πνευματικῆς ἐνορατικότητος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου μέσα στὰ αἰώνια βάθη τῆς οὐσίας τοῦ ἀπολύτου ὄντος (Πραγματικοῦ) καὶ στὴ διάκριση τῶν οὐσιαστικῶν ἰδιοτήτων τῶν Ἑλληνικῶν θεῶν, στὴν πραγματικότητα τοῦ αἰωνίου ὄντος, τῆς αἰωνίας Ζωῆς. Στὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Θεοσκεία ἡ Θέμις, ἡ θεὰ τῆς θείας Δικαιοσύνης, εἶναι ἡ πρώτη σύζυγος τοῦ Διός. Καὶ ἡ Θέμις εἶναι σὲ ἀπόλυτη ἐνότητα μὲ τὴ θεὰ τοῦ Ἔρωτος, τὴν Ἀφροδίτη. Ἡ Θέμις — Νέμεσις καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐλατρευσάν σ' ἓνα καὶ τὸν ἴδιο ναὸ καὶ στὸ Ραμνοῦντα τῆς Ἀττικῆς καὶ στὴν Τανάγρα τῆς Βοιωτίας καὶ στὴν Ἐπίδαυρο τῆς Ἀργολίδας.

Ἐπίσης στὴν Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Τέχνη ὁ Ἔρως καὶ ὁ Θάνατος εἰκονίζονται ὡς δύο δῆμιαι θεοί. Καὶ σὲ σαρκοφάγους τῶν Ἀρχαίων Χρόνων ὁ Ἔρως εἰκονίζεται μαζὶ μὲ τὴν Ψυχὴ στὴ στιγμὴ ποὺ ἐγκαταλείπει τὸ θνητὸ σῶμα, τὴ στιγμὴ τοῦ Θανάτου, καὶ φεύγει γιὰ τὸν ἄλλο Κόσμο. Τὸν Κόσμο τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Ἀθανασίας, τῆς αἰωνίας ζωῆς τοῦ Ὑπερέραν;

Ἡ Μεταφυσικὴ αὐτὴ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, ποὺ ἐνορᾷ πνευματικὰ τὸν Ἔρωτα, τὴ Δικαιοσύνη καὶ τὸ Θάνατο, στὴ βαθύτατη οὐσιαστικὴ σχέση τους, τὴν ὄντολογικὴν σχέση τους, ἀποκαλύπτει δρόφωτα, πὼς τὸ αἰώνιο μυστικὸ τοῦ μυστηρίου ὄλων τῶν μυστηρίων τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τῆς ἀγίας καὶ ἁγῆς Τριάδος τῶν τριῶν θεῶν τῆς θεοσκείας τοῦ ἀπολύτου καὶ αἰωνίου ὄντος, τῆς Ζωῆς — Δημιουργίας, τῶν θεῶν τοῦ Ἔρωτος, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τοῦ Θανάτου — Ἀνάστασης — Ἀθανασίας.

Τὸ αἰώνιο Ἑλληνικὸ ὄν, ὁ αἰώνιος Ἑλληνικὸς πνευματικὸς Ἀνθρώπος, ἐνορᾷ πνευματικὰ ὡς αἰώνια οὐσία τοῦ Κόσμου καὶ τῆς Ζωῆς τὸ ἠθικὸ στοιχεῖο τῆς Ζωῆς, τὸν Ἔρωτα, τὸν ἠθικὸ νόμο καὶ τὴ Δικαιοσύνη. Ἡ πνευματικὴ, ἡ μεταφυσικὴ ἐνόρμηση τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου, τοῦ πατέρα τῆς ἀκατάλυτης Μεταφυσικῆς ὄλης τῆς Ἀνθρωπότητος στὴ θεοσκευτικὴ μορφή της, εἶχε κατορθώσει ἀπ' ἑδῶ καὶ 3000 — 4000 — 5000 χρόνια νὰ διεισδύσῃ μέσα στὰ τρισκάρτενα βάθη τῆς οὐσίας τῆς ἀπόλυτης κοσμικῆς Πραγματικότητος καὶ νὰ συλλάβῃ τὸ ἠθικὸ βάθος καὶ νόημα τῆς ζωῆς τοῦ Κόσμου καὶ νὰ ἴδῃ τὸν ἀπόλυτον πραγματικόν, τὸν ὄντολογικόν, δεσμὸν τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Δικαιοσύνης, τῆς Φύσης καὶ τοῦ Πνεύματος, τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Ἀρετῆς, ὡς τὴν πρὸς ὑψηλὴν μεταφυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸν Ἀπειρο Χῶρον καὶ τὸν Ἀπειρο Χρόνον. Καὶ στὸ πρὸς ὑψηλὸν καὶ πρὸς καταπληκτικὸν φτερούγισμα τοῦ μεταφυσικοῦ πνεύματος τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Κόσμου πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τοῦ Ἀπολύτου καὶ τοῦ Αἰωνίου, τοὺς οὐρανοὺς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θεοσκείας, ἡ πρώτη αὐτὴ Μεταφυσικὴ τοῦ αἰωνίου Ἑλληνισμοῦ ἔβλεπε τὴν ἀρχὴν τῆς ὄντολογικῆς ἐνότητος τοῦ Ἔρωτος, τῆς Ζωῆς, καὶ τῆς Δικαιοσύνης ὡς τὴν πρὸς θεμελιώδη ἀρχὴν ὅχι μόνον τῆς Μεταφυσικῆς τῆς Ζωῆς, ἀλλὰ καὶ τῆς Μεταφυσικῆς τοῦ Θανάτου. Ἡ βασιλεία καὶ ἡ παντοκρατορία τῆς Δικαιοσύνης δὲν περιοριζόταν μόνον μέσα στὰ ὅρια τοῦ Κόσμου τῆς ἐπίγειας Ζωῆς, ἀλλ' ἀγκάλιαζε καὶ τὸν Κόσμο τῆς μέλλουσας ζωῆς ὕστερ' ἀπὸ τὸ θάνατο. Ἔτσι καὶ ἡ μεταφυσικὴ τῆς Ζωῆς, τῆς ζωῆς μέσα στὸ Χρόνον, καὶ ἡ μεταφυσικὴ τοῦ Θανάτου, τῆς ζωῆς στὸ Ὑπερέραν καὶ τὴν Αἰωνιότητα, ἐθεμελιωνόσαν ἀπάνω στὴν ἀρχὴν τῆς Παγκόσμιας Δικαιοσύνης μέσα στὸ Ἀπειρο καὶ τὴν Αἰωνιότητα. Ἡ ἀρχὴ τῆς Δικαιοσύνης στὴ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὴ Γῆ ἴσχυε καὶ στὸν Κόσμο τῆς Αἰωνιότητος, τὸν Κόσμο τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας. Ἡ Δικαιοσύνη θεὰ καὶ τοῦ φυσικοῦ καὶ τοῦ μεταφυσικοῦ Κόσμου, τῆς ζωῆς καὶ μέσα στὸ Χρόνον καὶ μέσα στὴν Αἰωνιότητα Ἡ Δικαιοσύνη, μητέρα καὶ τοῦ Ἀγαθοῦ, θεὰ ὄλων τῶν θεῶν τοῦ Ἀπειρου καὶ τῆς Αἰωνιότητος, τῶν κόσμων καὶ τῆς Ζωῆς καὶ τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας!

Ἡ ὑψηλότερη Μεταφυσικὴ τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνισμοῦ ἦταν ἡ Μεταφυσικὴ τῆς Ζωῆς μέσα στὸ Χρόνο, ὡς προελούντιου τῆς Ζωῆς μέσα στὴν Αἰωνιότητα. Ἡ μεταφυσικὴ τῆς αἰώνιας Ζωῆς, τοῦ Θανάτου—Ἀθανασίας! Καὶ ἡ Μεταφυσικὴ αὐτὴ τῆς πρώτης Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Θεησκείας ἔμελλε ν' ἀποκορυφωθῆ στα αἰώνια ὕψη τῶν κορυφῶν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Τέχνης καὶ τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ προπάντων τῆς φιλοσοφίας τοῦ Σωκράτη καὶ τοῦ Πλάτωνος καὶ ν' ἀποτελέσῃ τὸ θεμέλιο ὄλων τῶν θεμελίων τῆς Θεησκείας τοῦ Χριστοῦ. Τὸ κεντρικὸ δόγμα, τὸ δόγμα ὄλων τῶν δογμάτων, τῆς Θεησκείας τοῦ Χριστιανισμοῦ εἶναι τὸ δόγμα τῆς μεταφυσικῆς κοσμοθεωρίας τοῦ Σταυροῦ — Ἀνάστασης, τοῦ Θανάτου — Ἀθανασίας. Καὶ τοῦ αἰωνίου αὐτοῦ δόγματος πρώτη πηγὴ ὁ ἥλιος τοῦ ἀθάνατου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος, ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς τοῦ αἰωνίου Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ θαύματος.

Καὶ ἡ αἰώνια αὐτὴ Μεταφυσικὴ τῶν πρώτων Ἑλλήνων τῶν πρὸ ἀπομακρῶν αἰώνων τῆς ζωῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀνθρώπου ἀπάνω στὸν Ἑλληνικὸ Χῶρο ξανάρχεται στὸ φῶς τοῦ Κόσμου, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν πνευματικὴ Ἱστορία τοῦ Νεοελληνικοῦ Κόσμου, μὲ τὴ φιλοσοφία τῶν στοχασμῶν αὐτῶν. Ὁ στοχαστὴς τῶν στοχασμῶν αὐτῶν δὲν κάνει τίποτ' ἄλλο παρὰ ν' ἀκούῃ μόνο βαθειὰ μέσα του τὴ φωνὴ τῆς Ἑλληνικῆς συνείδησής του καὶ νὰ βυθίζεται μέσα στὸ ὑπερούσιο ὄραμα τῶν ἀπειρῶν κόσμων τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου τῆς αἰώνιας Ἑλληνικῆς Ψυχῆς.

7. ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ.

Ἡ Ἀργὴ τῆς Μεταφυσικῆς ἔχει διεισδύσει ἤδη μέσα στὴν καρδιὰ τῶν κόσμων τῆς χώρας τῶν ἡλιονησιῶν τοῦ ἡθικοῦ φωτός, τοῦ πρώτου μεταφυσικοῦ φωτός, καὶ ἔχει ἀράξει στὸ λιμάνι τοῦ μαγικοῦ νησιοῦ τοῦ γυιοῦ τῆς Ἀφροδίτης. Στὶς ὡς ἐδῶ ἐξερευνήσεις της ἔχει διαφωτίσει ἓνα ἐλάχιστο μόνο μέρος ἀπὸ τὸ ἀπειρο ὄλων τῶν κόσμων τοῦ προορισμοῦ της.

Στὸ φῶς τοῦ καθαρῦ θεωρητικοῦ Λόγου, τοῦ ἐνορατικοῦ δημιουργικοῦ μεταφυσικοῦ Λόγου, ἡ ζωὴ τοῦ Ἀνθρώπου μέσα στὸ Σύμπαν εἶναι βαθὺ αἰώνιο μυστήριον. Μυστήριον μυστηρίων! Καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ αἰωνίου μυστηρίου τῆς Ζωῆς εἶναι τὸ αἰώνιο μυστήριον τῆς Δημιουργίας, τῆς Αἰωνιότητος, τῆς Ἀθανασίας. Τὸ μυστήριον τοῦ Ἔρωτος! Ὁ Ἔρως εἶναι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ μυστικὸ ὄλων τῶν μυστικῶν ὄλων τῶν αἰωνίων μυστηρίων τῆς Δημιουργίας καὶ τῆς Ζωῆς. Στὴν ὑπέροτατη στιγμὴ του, τὴ στιγμὴ τοῦ σταυροῦ του, τοῦ θανάτου τοῦ ἀγαπημένου καὶ θεησκευτικὰ λατρεμένου ὄντος, ὁ Σταυρωμένος Ἔρως θέτει μπρὸς στὰ μάτια τοῦ τραγικώτατου ἀνθρώπινου ὄντος ὄλο τὸ πρόβλημα τῆς ζωῆς του μέσα στὴ Δημιουργία, τὸ μεταφυσικὸ πρόβλημα τῆς πρώτης κοσμικῆς πηγῆς του καὶ τῆς ὑπέροτατης κοσμικῆς μοίρας του, σ' ὄλο τ' ὠκεάνειο βάθος του καὶ σ' ὄλη τὴν ἀβυσ-